

fundet har en Pligt overfor dem, der ikke kan klare sig selv, til at holde dem oppe, holde dem udenfor det offentlige Fattigvæsen. Hvis alle de Mennesker, Kvinder og Mænd, som nu nyder Aldersrente — og lever meget trist — vilde melde sig til det offentlige Fattigvæsen, vilde det, deres Forsørgelse gennem Aldersrenten koster, blive fordoblet; men saa var det Kommunerne, der kom til at betale det. Det er ganske sikkert, at vi har ingen paa det offentlige Fattigvæsen i Kommunen, som vi spiser af med 540 Kr. om Aaret, saaledes som man gør her for en enlig Kvinde. Saa snart en melder sig til det offentlige Fattigvæsen, er der en større Rundhaandethed, men til dem, der har søgt gennem et langt Liv at holde sig borte fra det offentlige Fattigvæsen, siger man, at vi kan ikke give mere; det er ikke Meningen, at vi skal give dem saa meget, at de kan leve nogenlunde sorgfrit. Jeg maa hævde, at det er Meningen med Aldersrenten, derfor har man bestemt, at med de og de Indtægter faar man saa og saa meget, og over for de Mennesker, der slet intet ejer og uforskyldt intet ejer — jeg tager ikke dem i Forsvar, der har misbrugt deres Liv og deres Penge, det gør jeg heller ikke hjemme, naar jeg arbejder med denne Sag —, har Samfundet en Pligt, og det, der her er foreslaaet, er langt fra flot.

Det ærede Medlem siger fremdeles, at de 65-aarige kan arbejde, og at vi af Pensionsreglerne for Embedsmændene ser, at disse skal virke, til de er 70 Aar. Jeg talte forleden Dag med en højere Embedsmand, som gaar af til Foraaret, og han beklagede sig over, at man har lavet en Lov, som bestemmer, at han ikke maa arbejde længere. Vi har hjemme i min Kommune haft to Tilfælde, hvor Funktionærer har bedt om at faa Lov til at fortsætte. Jeg tror, det var i det sidste Byraadsmøde, at vi behandlede et saadant Tilfælde, hvor en Funktionær bad om, at han i hvert Fald maatte fortsætte til Regnskabsaarets Udgang, altsaa til 31. Marts, og det gav vi ham Lov til. Den anden, jeg tænker paa, er en Statsembedsmand, som altsaa skal gaa til Foraaret, og han er i fuld Vigueur og spørger: Hvad skal jeg foretage mig, naar jeg bliver sat fra Arbejdet? Vedkommende er meget ked af at skulle gaa, og jeg er heller ikke stemt for det. Naar en Person, der er 70 Aar, kan gøre sit Arbejde, hvorfor skal man saa kaste ham bort? Men naar en anden er opslidt ved sit 60de Aar, naar Sygdom eller andet gør sig gældende, maa man træde til. Embeds-

mændene kan jo ogsaa gaa før den nævnte Tid, hvis de er syge og ikke kan mere; saa lader man dem gaa og yder dem Pension i Forhold til deres Anciennet. Naar et Menneske kan tjene noget i sit 65de Aar, er det jo glædeligt, og saa faar han heller ikke den fulde Aldersrente, men faar kun i Forhold til sin Fortjeneste; men naar han slet ingen Fortjeneste har og intet Arbejde kan faa, naar man intet Arbejde kan anvise ham, maa man give ham saa meget, at han kan eksistere, og det er det, her foreslaas. Det er i hvert Fald det mindste, der kan bydes et Menneske at eksistere for.

Det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) sammenligner de 62 Mill. Kr., som Alderdomsunderstøttelsen kostede, med de 72 Millioner og siger, at Merudgiften er hovedsagelig kommet dem til gode, som fik Alderdomsunderstøttelse, ergo kan de ikke være ringere stillet, end da de fik Alderdomsunderstøttelse. I de allerfleste Kommuner, i hvert Fald i de Kommuner, hvor der var et humant Styre, var Alderdomsunderstøttelsen sikkert lagt saaledes til Rette, at de paagældende kunde eksistere. Den Gang havde man jo ogsaa Forsørgelsespligt, og vi har haft mange Tilfælde, hvor vi maatte sige, at under 2 500—2 600—2 700 Kr., ja, vi har været oppe paa 2 800 Kr., var det ganske umuligt, at vedkommende Familie kunde eksistere, paa Grund af Sygdom eller andre Forhold. Nu er det helt faldet bort, nu er det Enkeltpersoner, det drejer sig om. Det ærede Medlem siger altsaa, at nu er de kommet til, der har en Indtægt og derfor faar en mindre Rente, og de har vel taget en Del af det nævnte Forskelsbeløb, men det er hovedsagelig kommet de andre til gode. Men det er ikke rigtigt, thi Bykommunerne, navnlig hvor de havde et humant Styre, har haft forholdsvis store Udgifter til deres Alderdomsunderstøttelse, medens man ude i Landkommunerne har ydet Understøttelser, som var ganske ved Siden af. Det, der er sket nu, er, at Aldersrenteloven har forbedret Forholdene for de gamle paa Landet, men forringet dem for de gamle i Byerne. Det er det virkelige Forhold.

J. Chr. Møller: Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) udtalte med Hensyn til Prisfaldet, at vi kunde haabe paa, at det kom, og dermed skulde være sagt, at det egentlige Prisfald ikke var kommet. Jeg henviste til enkelte Ting, der var faldet i Pris; det sagde det ærede Medlem ikke noget om, men jeg tror, det